

ГИ ДЪО МОПАСАН ЛЮБОВ

Превод от френски: Ганчо Печиков, —

chitanka.info

Три страници от „Книгата на един ловец“

... Току-що прочетох из колоната за произшествията във вестника една любовна драма. Той я убил, после убил себе си, значи, че е обичал. Какво ме интересуват *той* и *тя*? Само тяхната любов има значение за мен; а и тя ме привлича не защото ме разнежва или учудва, вълнува и кара да размислям, а защото ми припомня един случай от моята младост, един странен любовен спомен, при който *любовта* ми се яви, както на първите християни са се явявали кръстовете сред небето.

Роден съм с всички инстинкти и чувства на първобитното същество, укротено от разсъжденията и вълненията на цивилизования човек. Обичам страстно лова; и окървавеното животно, кръвта по перата, както и кръвта по ръцете ми, свиват сърцето ми до отмаляване.

Тази година, към края на есента, студовете бяха настъпили изведнъж и един от моите братовчеди, Шарл дьо Ровил, ме покани да отидем на разсъмване да бием патици в блатата.

Братовчед ми, четиридесетгодишен здравеняк, червенокос, много силен, с брада, селски благородник, недоद्याн, но любезен, с весел нрав, надарен с оня галски дух, който прави приятна посредствеността, живееше в нещо като чифлик-замък всред широка равнина, където тече река. Гори покриваха хълмовете вляво и вдясно, стари господарски гори с великолепни дървета, в които се намираше най-редкият хвъркат дивеч из тази част на Франция. Понякога тук убиваха орли; и прелетните птици, които почти никога не идваха в нашия пренаселен край, се спираха почти редовно в тези вековни клонаци, като че ли бяха познали или отново намерили някой малък горски кът от старо време, останал там, за да им даде подслон през кратката нощна почивка.

В равнината имаше големи тревни площи, напоявани с вадички и отделени с плетища; после по-далеч, реката, обуздана дотам, се разстилаше като широко блато. Това блато, най-възхитителният район за лов, който някога съм виждал, беше най-голямата грижа на моя братовчед, който го поддържаше като парк. През огромните шумящи и развълнувани тръстики, които го покриваха и съживяваха, бяха прекарани тесни проходи, през които плоските лодки, карани и направлявани с върлини, минаваха неми над мъртвата вода, докосваха леко тръстиките, караха бързите риби да бягат из треволяка и дивите

патици да се гмуркат във водата, където черните им изострени глави изчезваха веднага.

Обичам водата с необузdana страст: и морето, при все че е много голямо и много подвижно, невъзможно да бъде овладяно, и тъй красивите реки, които текат, бягат и си отиват, и най-вече блатата, където тупти цялото непознато съществуване на водните животни. Блатото е цял един свят на земята, различен свят, който има свой собствен живот, свои постоянни жители и пътници, които минават, свои гласове, шум и най-вече своята тайна. Понякога нищо не е по-възбуждащо, по-безпокойно и по-застрашително от едно блато. Защо е този страх, който се носи над ниските равнини, покрити с вода? Дали това не е смътният шепот на тръстиките, странните блуждаещи огньове, дълбоката тишина, която ги обгръща в тихите нощи, или чудноватите мъгли, които се влачат над тръстиките като смъртни покривала, или пък още неуловимият плясък, тъй лек, тъй тих и по-ужасяващ понякога от оръдията на човека или от небесния гръм, който прави блатата да приличат на бленувани кътчета, на страшни страни, които крият неузнаваема и опасна тайна.

Не. Нещо друго се излъчва там — друга тайна, по-дълбока, по-значителна се носи из гъстите мъгли, може би тайната на самото сътворение! Защото нали в застоялата и кална вода, в тежката влага на мокрите земи, под слънчевата топлина се раздвижи, затрептя и се откри пред светлината първият зародиш на живота?

* * *

Пристигнах вечерта у моя братовчед. Камъните се пукаха от мраз.

През време на вечерята в голямата стая, бюфетите, стените и тавана на която бяха покрити с препарирани птици с разперени крила или кацнали на клони, заковани с гвоздеи карагуа, чапли, бухали, мраченици, соколи, ястреби, лешояди, орли, моят братовчед, сам наподобяващ странно животно от студените страни, облечен в жакет от тюленова кожа, ми разказваше за подготвителните мерки, които беше взел за тази нощ.

Трябваше да тръгнем в три и половина часа сутринта, за да пристигнем към четири и половина на избраното за дебнене на дивеча място. Тук беше построена една колиба от парчета лед, за да можем да се подслоним малко от ужасния вятър, който духа преди разсъмване, онзи студен вятър, който разкъсва плътта като трион, боде като отровни иглички, превива като клещи и запалва като огън.

Братовчед ми потъркваше ръце и говореше:

— Никога не съм виждал подобен мраз, имаме вече дванадесет градуса под нулата в шест часа вечерта.

Хвърлих се в леглото си веднага след ядене и заспах при светлината на голям огън, който гореше в камината.

Събудиха ме, когато биеше три часът. Метнах на гърба си на свой ред една овнешка кожа и намерих братовчед си Шарл, покрит с меча кожа. След като всеки от нас изгълта по две чаши горещо кафе, последвано от две чаши истинско шампанско, тръгнахме, придружени от пазача и нашите кучета Плонжон и Пиеро.

Още при първите крачки навън почувствувах, че замръзвам до костите. Беше една от ония нощи, когато земята изглежда мъртва от студ. Заледеният въздух става устойчив, осезаем и действа много лошо; никакъв полъх не го раздвижва; той е сгъстен, неподвижен; хапе, пронизва, изсушава, убива дърветата, растенията, насекомите, дори и малките птички, които падат от клоните върху коравата земя и стават твърди като нея под прегръдката на студа.

Луната, станала съвсем малка, наклонена изцяло встрани, бледа, изглеждаше премаляла сред пространството, така слаба, като че ли не можеше да си отиде и стоеше там високо, запряна също, парализирана от суровостта на небето. Тя разливаше над света студена, тъжна светлина, умираща, бледа светлина, която отправя към земята всеки месец в края на своето възкресение.

Вървахме рамо до рамо Шарл и аз, превили гърбове, с ръце в джобовете и пушки под мишници. Обущата ни, обвити с вълнен плат, за да можем да вървим, без да се плъзгаме по замръзналата река, не правеха никакъв шум; и аз гледах бялата пара от дишането на кучетата.

Скоро стигнахме на брега на блатото и тръгнахме из една от алеите сред сухите тръстики, която водеше през ниската растителност.

Лактите ни, докосвайки дългите като ивици листа, правеха лек шум, който се носеше и след нас; и аз се почувствувах замаян както никога от силното и особено вълнение, което поражда в мене блабата. Това блато беше мъртво, мъртво от студ и ние вървахме върху него всред безброй изсъхнали тръстики.

Изведнъж при един завой забелязах ледената колиба, която бяха построили, за да се подслоним. Влязох вътре и тъй като трябваше да чакаме още около един час събуждането на скитащите птици, аз се завих с моята покривка и се опитах да се стопля.

Тогава, легнал по гръб, започнах да гледам през смътно-прозрачните стени на тази полярна къща безформената луна, която имаше четири рога.

Обаче студът на замръзналото блато, студът на тези стени, студът, паднал от небосвода, ме прониза бързо и толкова ужасно, че започнах да кашлям.

Братовчед ми Шарл започна да се безпокои.

— Толкова по-зле, ако не убием много нещо днес — каза той, — но не искам да хванеш хрема; ще накладем огън.

И той заповяда на пазача да насече тръстики.

Натрупаха купчина тръстики в средата на колибата с отвор на върха, за да излиза пушекът; и когато червеният пламък полази по светлите кристални прегради, те започнаха да се топят бавно, едва-едва, като че ли тези камъни от лед се изпотяваха. Шарл, който стоеше навън, ме извика:

— Ела да видиш!

Излязох и замрях от изненада. Нашата колиба, във форма на конус, приличаше на чудовищен диамант в сърцето на огъня, изникнал изведнъж над замръзналата вода на блатото. И вътре се виждаха две фантастични фигури — нашите кучета, които се грееха.

Но някакъв особен крясък, сподавен и блуждаещ, се разнесе над главите ни. Светлината на нашето огнище разбуждаше дивите патици.

Нищо не можеше да ме развълнува така, както този пръв вик на живо същество, който не се вижда откъде идва в се носи из мрачния въздух бързо и далече още преди да се появи на хоризонта първата светлина на зимния ден. Стори ми се в този леден утринен час, че пробягващият вик, отнесен от перата на птица, е въздишка на човешката душа!

Шарл каза:

— Загасете огъня. Ето зората.

Наистина небето започна да побледнява и групите патици се влачеха като дълги, бързи петна, които скоро изчезваха на небосвода.

Светлина блесна в нощта. Шарл току-що беше стрелял, и двете кучета се втурнаха.

Тогава всяка минута ту той, ту аз се прицелвахме живо, щом над тръстиките се появеше сянката на някое хвърчащо ято. А Пиеро и Плонжон, задъхани и радостни, ни донасяха окървавените жертви, чиито очи понякога ни гледаха още.

Денят беше дошъл, ясен, синкав ден, слънцето изгряваше далеч в равнината и ние мислехме да си отиваме, когато две птици с изпънати шици и обтегнати криле се плъзнаха бързо над главите ни. Стрелях. Едната от тях падна почти в краката ми. Беше патица със сребрист корем. Тогава в пространството над мене изкряска глас, птичи глас. Това беше къса, повтаряща се, сърцераздирателна жалба; и птицата, малката пощадена птица започна да се вие в небесната синевина над нас, гледайки своята мъртва другарка, която държах в ръце.

Шарл, на колене, с пушка на рамото, с пламтящ поглед, дебнеше птицата, като чакаше да дойде достатъчно близо.

— Ти си убил женската — каза той, — мъжката няма да си отиде.

И наистина тя не си отиваше; продължаваше да се вие и да плаче около нас.

Никога стенание от болка не е разкъсвало сърцето ми така, както отчаяният зов, както жалният упрек на тази нещастна птица, загубена в пространството.

Понякога тя избягваше под заплахата на пушката, която следеше летенето ѝ; изглеждаше готова да продължи своя път, съвсем сама в небесата. Но като не можеше да се реши, връщаше се скоро да търси женската.

— Остави я на земята — каза ми Шарл, — другата ще се приближи веднага.

И наистина птицата приближаваше, безгрижна пред опасността, полудяла от своята животинска любов към другата птица, която бях убил.

Шарл стреля; като че ли прерязаха някаква връв, на която беше окачена птицата. Видях как нещо черно пада: чух в тръстиката шума

от падането. И Пиеро ми я донесе.

Поставих двете птици, изстинали вече, в една и съща мрежа... и през деня заминах за Париж.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.